

РЕШЕНИЕ

№ 2036

гр. София, 17.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 29.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7624** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

Производството е образувано по жалба на Б. Р. С. и С. А. С. от [населено място] срещу Заповед № РД – 09 – 50 – 435 от 18.03.2010г. на Главния архитект на С., с която е отказано допускането на изменение на регулационен и застроителен план за поземлен имот пл. № 1922, кв. 6, район „Б.”, [населено място] по заявление вх. № ГР – 94 – 00 – 280 от 14.09.2009г. на жалбоподателите.

В жалбата си и в уточнение към нея с молба от 15.12.2011г. (стр. 47 от делото) жалбоподателите твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена в противоречие с материалния закон и като такава искат да бъде отменена и да бъде допуснато изменение на регулационния и застроителен план, като частта от техния имот, отредена за [улица], [населено място] по действащия регулационен план да бъде отново придадена към техния имот. Твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като видно и от приетата и неоспорена СТЕ не са проведени отчуждителни процедури, частта от имота на жалбоподателите попадаща под улицата не е отчуждена и не им е изплатено обезщетение за това. Искат оспорената заповед да бъде отменена.

Ответникът по жалбата Главният архитект на С., чрез процесуалния се представител юрк. Ц., изразява становище, че жалбата е неоснователна. Твърди, на първо място, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, без да са допуснати съществени нарушения на административна производствените правила и при правилното прилагане

на материалния закон и целта на закона. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Кмета на СО – район „Б.” не се явява в открито съдебно заседание и не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателите са уведомени за оспорената заповед, което в тежест за доказване на административния орган, поради което настоящият състав приема, че жалбата е подадена в срок, от страни – адресати на акта, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Поради горното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателите в настоящото производство са собственици по силата на представен по делото документ за собственост (нотариален акт) на следния недвижим имот – 750 кв.м. от празно място цялото с площ от 1500 кв.м., представляващо западната половина от поземлени имоти пл. № 1922, кв. 6, по плана на [населено място] от 1977г.

Производството по издаване на обжалваната заповед е започнало по заявление за даване на съгласие за изработване на ПУП № ГР – 94 – 00 - 280 от 14.09.2009г. от жалбоподателите, като заявлението е окомплектовано с изискуемните документи и мотивирано предложение на проектант за исканото изменение.

За имота на жалбоподателите предмет на оспорената заповед застроителния и регулационния план е одобрен със Заповед № 4200 от 26.07.1977г., а със Заповед № РД – 09 – 138 от 21.05.1990г. на Главния архитект на С. е одобрено частично изменение на застроителния и регулационен план за кв.5, 6, 7 и 14, като съгласно посочените заповеди още със заповедта от 1977г. през ПИ № 1922, собственост на жалбоподателите, е предвидено да премине улица.

По заявлението на жалбоподателите е изготвено становище по чл. 135 ал. 4 от ЗУТ (стр. 29), като отдел „Правен” е посочил, че не е изтекъл срокът по чл. 17 от ЗУЗСО и е препоръчано ОЕСУТ да прецени целесъобразността на искането.

Постъпилото заявление с предложението е разгледано на ОЕСУТ, като с решение на ОЕСУТ по точка 8 от протокол № ЕС – Г – 8 от 26.01.2010г., утвърден от кмета на Столична община и е дадено становище, че се предлага на Главния архитект на С. да издаде заповед за отказ на градоустройствена процедура, тъй като не е изтекъл срокът по чл. 17 от ЗУЗСО.

Въз основа на проведената процедура и представените по делото доказателства е издадена оспорената в това производство Заповед № РД – 09 – 50 – 435 от 18.03.2010г.

на Главния архитект на С., с която е отказано да бъде допуснато изменение на регулационния и застроителния план за имот пл. № 1922, кв. 6, [населено място] по заявлението на жалбоподателите в това производство.

По делото е изслушана и приета неоспорена от страните СТЕ, от която се установява, че за имота на жалбоподателите е одобрен застроителен и регулационен план от 1977г. с изменение от 1990г., а улицата която минава през имота на жалбоподателите е одобрена с плана от 1977г. Установява се, че за източната част от имот пл. № 1922 е отреден УПИ XIII – 1922, а за западната част е отредена за [улица], като от огледа на място се е установило, че улицата е изградена, а показаната в имот пл. 1922 масивна сграда е разрушена. Установява се и че за изграждане на улицата от о.т. 6 до о.т. 60 в Дирекция „Инвестиционно отчуждаване” не се съхраняват данни за проведени отчуждителни процедури.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че е оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съгласно представена по делото заповед № РД – 09 – 3345 от 29.05.2008г. на Кмета на Столична община допълнена със Заповед № РД – 09 – 4338 от 02.12.2008г. на Кмета на СО. Оспорената заповед е издадена при спазване на установената от закона форма, при правилното приложение на материално правни разпоредби и целта на закона, както и без да е извършено съществено нарушение на административно – производствените правила, по съображенията изложени по - долу.

На първо място оспорената заповед е издадена при правилно описана и оценена фактическа обстановка и при правилното приложение на материално правните норми, тъй като действително имота на жалбоподателите се намира в жилищна зона, определена като такава за малоетажно жилищно строителство. Това обстоятелство не е и спорно между страните по делото. Съгласно чл. 134 ал. 2 т. 1 от ЗУТ се допуска изменението на ПУП, когато „в съответния срок по чл. 208 не е започнала процедурата за отчуждаване”. Съгласно чл. 208 от ЗУТ „срокът за започване на отчуждителните процедури по ЗДС и ЗОС на недвижими имоти, определени по подробните устройствени планове за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, е пет години от влизане в сила на плановете и десет години от влизането в сила на подробните устройствени планове за изграждане на елементи на техническата инфраструктура по чл. 64 - публична собственост на държавата и общините”. В конкретния случай за имот пл. № 1922 има одобрен със заповед № 4200 от 26.07.1977г., който е влезнал в сила ПУП, което се потвърждава и от приетото по делото заключение на вещото лице, което съдът кредитира изцяло като изработено от лице със съответна техническа компетентност и след направени справки и оглед на място. По силата на одобрения и влезнал в сила ПУП за имот пл. № 1922, е предвидено през него да преминава [улица]. Съгласно чл. 64 ал. 1 т. 1 от ЗУТ елементите на техническата инфраструктура са: транспортната техническа инфраструктура и съоръженията към нея (мостове, тунели, надлези, подлези, прелези и др.). В транспортната техническа инфраструктура безспорно се включват различните класове улици и магистрали. Тъй като имотът на жалбоподателите е предвиден за улица, която

е част от транспортната техническа инфраструктура за тях съобразно разпоредбата на чл. 208 от ЗУТ възниква възможността да искат частично изменение на ПУП, ако в срок от 10 г. от влизане в сила на ПУП не е започнала отчуждителната процедура.

На второ място обаче при прилагането на чл. 134 ал. 2 т. 1 от ЗУТ във връзка с чл. 208 от ЗУТ следва да се имат предвид удължените срокове във връзка с чл. 208 от ЗУТ, дадени в чл. 17 ал. 1 т. 2 от специалния закон ЗУЗСО, според който за обекти на транспортната техническа инфраструктура - за второстепенна улична мрежа, за каквата безспорно е отреден имотът на жалбоподателите отчуждителната процедура следва да не е започнала в срок от 10 години, като съобразно ал. 2 на чл. 17 от ЗУЗСО този срок започва да тече от приемането и влизането в сила на ЗУЗСО – 28.01.2007г. Видно от представените по делото доказателства планът за застрояване и регулация е приет през 1977г., като същият е влезнал в сила. С него имотът на жалбоподателите е отреден за обект на транспортната техническа инфраструктура – а именно за второстепенна улица в [населено място]. В тази връзка настоящият състав намира, че за жалбоподателите би възникнала възможност да искат промяна на устройствения план и преотреждане на имота им само по реда на чл. 134 ал. 2 т. 1 от ЗУТ и то след изтичането на сроковете предвидени в чл. 17 ал. 1 т. 2 във връзка с ал. 2 ЗУЗСО – а именно след 28.01.2017г. в случай, че до изтичането на тези срокове не е започнала отчуждителната процедура.

На последно място като е приел, че в конкретния случай са приложими разпоредбите на чл. 17 ал. 1 т. 2 във връзка с чл. 17 ал. 2 от ЗУСО и чл. 134 ал. 2 т. 1 от ЗУТ и като е приел, че към момента на издаване на оспорената заповед не е изтекъл срокът по чл. 17 ал. 1 т. 2 във връзка с чл. 17 ал. 2 от ЗУЗСО, административният орган е приложил правилно материалния закон и е издал законосъобразна заповед. Настоящият състав намира, че това е така и тъй като ЗУЗСО се явява специален закон по отношение на ЗУТ, който е общия и в тази връзка законосъобразно административният орган е приложил ЗУЗСО.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената Заповед № РД – 09 – 50 – 435 от 18.03.2010г. на Главния архитект на С., е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, без да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при правилното прилагане на материално – правните разпоредби, поради което настоящият състав намира, че същата е законосъобразна и следва да бъде оставена в сила, а оспорването отхвърлено.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143 от АПК настоящият състав намира, че искането за присъждане на разноски от ответника е основателно и следва да бъде уважавано.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Р. С. и С. А. С. от [населено място] срещу Заповед № РД – 09 – 50 – 435 от 18.03.2010г. на Главния архитект на С., с която е отказано допускането на изменение на регулационен и застроителен план за поземлен имот пл. № 1922, кв. 6, район „Б.“, [населено място].

ОСЪЖДА Б. Р. С. и С. А. С. от [населено място] да заплатят на Столична община сума в размер на 150 (сто и петдесет) лева, разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщението за решението чрез Административен съд София – град пред Върховния Административен Съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: